

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อเช้าวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ทุกข์ตามธรรมพระพุทธเจ้า

ก่อนจ้งหัน

เวียงจันทน์นี้เป็นเมืองหลวงของประเทศลาว ความจำเป็นจะมาอยู่ที่นั่นหมดนั้น ละ เราก็เลยจะพิจารณาให้ทูตลาวเข้ามาหา แล้วก็บอกให้หมอนั้นมา มาพูดถึงเรื่อง ความจำเป็นของเครื่องมือแพทย์เป็นยังไง บ้าง หลังจากนั้นแล้วเราก็จะพิจารณากัน นี่ยังไม่มาแต่จะมาเร็วๆ นี้แหละ เราเปิดทางให้แล้วให้มา อย่างนี้ละความจำเป็นมันมี ทุกแผ่นดินแผ่นดินหญ้านั้นแหละ สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น มันมีความจำเป็นอาศัยกันระโยงระยางอยู่ตลอดเวลา มนุษย์เราอาศัยกัน เราจึงได้พิจารณาอุทิศสำหรับพยายามช่วยเต็มกำลัง

สุดลมหายใจชาตินี้เราก็เป็นอันว่าไปละ พุดง่าย ๆ พุดให้ชัดพี่น้องทั้งหลาย ที่ เราช่วยชาติมานี้ตะเกียกตะกายมา เฉพาะอย่างยิ่ง ๗ ปี จะเป็นจะตายเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราเท่านั้น สำหรับเพื่อเราเอง เราบอกว่าไม่มี หมด หมดโดยสิ้นเชิง เราไม่เพื่ออะไรสำหรับเรา บอกว่าพอแล้วก็บอกว่าพอแล้ว นี่ละอำนาจแห่งการบำเพ็ญ ธรรม เมื่อถึงขั้นพอพอจริงๆ ไม่เอาอะไรทั้งหมด สามแดนโลกธาตุปล่อยโดยสิ้นเชิง โดยหลักธรรมชาติ ทำยังไงให้เป็นไปอะไรอีกไม่ได้แล้ว เรียกว่าเป็น อฐานะ ให้เป็นอื่น เป็นใดไปไม่ได้แล้ว ว่าพอ พอ นั้น

เราพอทุกอย่างแล้วเราก็บอกตรง ๆ ไม่ใช่มาอวดบรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลาย เราช่วยชาติมานี้เป็นเวลา ๗ ปีเต็ม เราตั้งหน้ามาอวดหรือ พิจารณาชิ ความเมตตา นั้นเอง เมืองไทยเราจะล่มจะจม เป็นเมืองไทยมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายพากันถ่อกันพายมา บรรดาปู่ย่าตายายพาลูกพาหลานไทยเราถ่อพายมา ๆ ก็พอเป็นไปทุกสิ่งทุกอย่างสงบ ร่มเย็น สมบูรณ์พูนผลเรื่อยมา แต่มาถึงระยะที่เวลานี้ เมืองไทยจะจมเอาต่อหน้าต่อตา มองไปที่ไหนมีแต่หัวจ่อลงไปทะเลหลวงแห่งความล่มจม แม้หมูหมาเปิดไก่อ เจ้าของหัว จ่อลงมันก็จ่อลงเหมือนกัน มันจะจมไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่างมองไปไหนมีแต่สิ่งที่จะจม ไปด้วยกันกับชาติไทยเรา นี่ละที่มันสะดุ้งแรงนะ ถึงร้องไห้อีกทีเดียว

นั่นละที่ได้ออกช่วยพี่น้องทั้งหลาย เราออกช่วยด้วยความเมตตา เราไม่ได้ ออก ช่วยเพื่อหวังชื่อหวังเสียงอะไรเราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็ม ความสามารถ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายได้คิดเต็มหัวใจ ๆ แล้วจึงได้ออก เพราะฉะนั้นเรียกว่าเราก็ภูมิใจ ในการช่วยพี่น้องทั้งหลายไม่ผิดไม่พลาดตลอดมา

เพราะได้พิจารณาโดยธรรมๆ เอาธรรมเป็นเกณฑ์ ไม่ว่าจะทางด้านวัตถุ ด้านวัตถุตั้งแต่ทองคำ-ดอลลาร์-เงินสดลงมานี้บริสุทธิ์สุดส่วน เราไม่เคยแตะ พูดตรงๆ เลยว่าเจตนาของเราที่จะหยิบเอาของท่านทั้งหลายมาเป็นของส่วนตัวด้วยความทุจริต มัวมองหรือมิดดี้อย่างนี้บาทหนึ่งเราก็ไม่มี ขนาดนั้นละ

นี่เราช่วยด้วยความเมตตาจริง ๆ เราเชื่อความบริสุทธิ์ของเราภายในใจของเราทางด้านวัตถุไม่ว่าทองคำ-ดอลลาร์-เงินสดจะจ่ายไปทางไหน ๆ เราเป็นผู้ควบคุมเองสำหรับทองคำเรียกว่าร้อยทั้งร้อยเลยเข้าคลังหลวงของเรา ดอลลาร์ก็เข้าคลังหลวงเพียง ๑๐ ล้าน จากนั้นหมุนดอลลาร์มาช่วยเงินไทย เงินไทยช่วยโลก ช่วยคนทั้งประเทศนั้นแหละ หมุนมาช่วยเงินไทย อย่างนั้นตลอดมา เราช่วยด้วยความบริสุทธิ์จริง ๆ

เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทุกสัปดาห์ทุกส่วน ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไป เพราะเราพิจารณาแล้วทุกอย่างที่แสดงออกมาทางกิริยาการพูดการจา ทางด้านวัตถุก็สมบูรณ์ เราไม่ได้ต้องติเราว่าไปชุกชอนไว้ที่ไหนเงินเหล่านี้จะ ถอดออกจากหัวใจของพี่น้องทั้งหลายด้วยความรัก แล้วออกมาเป็นทาน แล้วหลวงตาบัวเอาไปชุกชอนไว้ที่ไหน ไปกินไม่มี เปิดอย่างนี้เลย นี่ละเราถึงกล้าหาญทุกอย่างที่พูดต่อพี่น้องทั้งหลายด้วยความบริสุทธิ์ใจ และความเมตตาครอบตลอดมานะ

พูดมานี้ก็มาจนตรอกกันตอนที่ตา พอเห็นโรงพยาบาลศูนย์เขามาขอ ตกกลงให้เขาแล้วว่าเป็นราคาเจ็ดล้านสองแสน เอาลงกัน เพราะอันนี้ได้เปิดทางให้เขาแล้ว ตามธรรมดาเขาจะไม่มาขอละ คือเราเปิดทางให้แล้วว่าตานี้ทั้งหมดเราจะพยายามช่วยให้เต็มเหนี่ยว เพราะเราไปเห็นคนในโรงพยาบาลห้องตาแล้ว ไม่ว่าจะเข้าสายบายเย็นแน่นตลอดเวลา ๆ เวลาถามแล้วหมดทั้งภาค ประเทศลาวก็มา ว่าจั้นนะ

นี่ละเราถึงได้ช่วยเต็มเหนี่ยว แล้วก็เปิดทางเลยว่าเอาหมดก็หมดไป เรื่องตานี้เราจะช่วยเต็มเหนี่ยว เราเห็นคุณค่าของตามากที่สุด คนเราลงตาบอดแล้วหมดคุณค่าทันที เราจะสร้างคุณค่าให้แน่นหนา มันคงเต็มเหนี่ยวอยู่อย่างนี้ตามเดิม ช่วยเหลืออย่างนี้ เราจึงช่วยมาตลอด ๆ แล้วเปิดเลย ทางโรงพยาบาลมีความขัดข้องด้วยเครื่องมือแพทย์อะไรไม่ต้องมาถามเรา เราบอกอย่างนั้น เมื่อทางนี้เห็นความจำเป็นควรที่จะซ่อมให้รับซ่อม ถ้าไม่ควรซ่อมให้รับสั่งมา บอกอย่างนั้นเลย สั่งมาแล้วรับรองคุณภาพแห่งเครื่องมือที่มาถึงแล้วนั้นแล้วส่งบิลมาหาเรา ไม่ต้องมาบอกเรา เราจะจ่าย คือบิลนี้จ่ายตามบริษัทนั้น ๆ ที่เขาส่งมา จ่ายเงินให้เขา อย่างนี้เรื่อยมา

แต่คราวสุดท้ายนี้เจ็ดล้านสองแสนนี้เขามาบอกเอง เขาคงจะเกรงใจ เพราะมันมากต่อมาก ตามธรรมดาเขาสั่งเลย ๆ คราวนี้เขาต้องมาหาเรา เราก็เปิดรับเลยทันที มือเขียนต้องมีลอบชื เราบอกเราเปิดเต็มสำหรับตา เขามาอย่างนี้เจ็ดล้านสองแสนก็เอา

เปิดเต็มที่ พอทางนี้เปิดเต็มที่ทางประเทศลาวได้ทราบข่าวโตตมาอีกละ นี่กำลังหนัก เราช่วยด้วยความเมตตา ตานี่สำคัญมากนะ คนเราคคุณค่าสำคัญในอวัยวะทุกส่วนอยู่กับตา ตื่นขึ้นมาปั๊บมองเห็นนี่ก็ชื่นใจชื่นตา ตื่นขึ้นมาปั๊บบอด หลับลงไปบอดไม่เป็นท่าเลย ยังเหลือลมหายใจฝอดๆ อยากตายเท่านั้นคนเรา ไซ้ไหม เมื่ออยู่ไปก็ไม่มีความหมาย อยู่ไปทำไมอยากตาย ถ้าตายังคืออยู่ไม่ตายง่าย ๆ คลานไปตามันยังเห็น เดินไปได้ตามัน ยังเห็น นั่นละสำคัญ เราก็คือช่วยอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ละ ความจำเป็นมีอยู่ทั่วโลก เราช่วยเต็มกำลังของเรา

(อ.รัตนกราบเรียนถึงวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา โดยใช้สื่อจากหนังสือหยดน้ำบนใบบัวและอินเตอร์เน็ตของหลวงตา) ดีแล้ว เป็นประโยชน์แก่โลก เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ควรจะได้หลักพุทธศาสนาออกไปใช้ในแขนงต่าง ๆ ของทางโลกเรา ถ้าธรรมแทรกเข้าไปตรงไหนจะอบอุ่น ๆ ไม่ค่อยผิดพลาดนะ ธรรมสำคัญมากทีเดียว ให้ความอบอุ่นได้ดี แม่นยำด้วยความถูกต้อง

หลังจิ้งห็น

จะเอาของไปให้พวกรักษาด่าน พวกรักษาด่านเขารักษาสมบัติของชาติเราต้องสนับสนุน เช่นอย่างทางเพชรบูรณ์ก็เหมือนกัน เพชรบูรณ์ได้สักประมาณไม่ต่ำกว่า ๘ ปี ช่วยมาเป็นประจำทุกเดือน ๆ เลยเชียวนะ เริ่มต้นก็เราไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก เราเดินทางผ่านไปผ่านมาดูสภาพความเป็นอยู่ของเขา เริ่มต้นให้เขซื้อของบ้าง ผ่านไปก็ดูให้ซื้อของบ้าง เอาของแต่เล็กน้อยแล้วเอาเงินให้เท่านั้น ๆ ครั้นต่อมาเลยไปส่งตลอดเลยส่งของ เดือนละครั้ง ๆ ก่อนจะมานี้รีบไปส่งแล้วก็มา เดือนละครั้งไม่ให้ขาดเลย

ภูวนี้ก็ไปส่งแล้วก่อนจะมา วัดถ้ำพระภูว อันนั้นพระ ๓๐ กว่าเป็นประจำนะ ไปส่งให้ทุกเดือนเลย ได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว พระทั้งวัดเราเลี้ยงดูทั้งหมดเลย แต่ก่อนมีพระสองสามองค์ เพราะการโคจรบิณฑบาตลำบาก บ้านอยู่นั้นสองสามหลัง พระอาศัยภาวนาอยู่นั้นเห็นว่าภาวนาดี เราทราบพอมีโอกาสเราก็ไปดู ลงรถแล้วก็ตระเวนดูรอบหมด จากนั้นมาก็ประกาศเลย บอกว่าเราจะรับเลี้ยงวัดนี้ พระมีเท่าไรถ้าต้องการภาวนาจริง ๆ แล้วให้มา มีเท่าไรเราจะรับเลี้ยง สู้ไม่ได้เราก็จะบอกว่าสู้ไม่ได้ ให้มาเลย ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติเพื่อมรรคเพื่อผลจริง ๆ เอามา เราจะรับเลี้ยง แต่พระโกโรโกโสให้โล่งภูเขาให้หมดย่าให้หนักภูเขาถูกนี้ เราวางั้น ต้องเด็ดทั้งสองอย่างไซ้ไหมละ

ตั้งแต่บัดนั้นมาท่านคงจะตั้งจุดศูนย์กลางไว้ประมาณ ๓๐ มี ๓๐ กว่าบ้าง ขาดบ้างเล็กน้อย บางทีก็ ๔๐ เป็นประจำมาได้ ๒๐ กว่าปีนี่ เราเลี้ยงทั้งวัดเลยนะ พระ

กรรมฐานที่ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติจริงๆ ตอนค่ำท่านจะมารวมกันเป็นประจำทุกวัน เอา เทปของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ส่วนมากเป็นเทปของเราที่แหละ ตั้งก็กลองเปิดเทปแล้ว ท่านนั่งภาวนาฟัง อย่างน้อยหนึ่งกัณฑ์จบ พอจบแล้วใครจะนั่งต่อไปก็ได้ ไม่นั่งต่อไปก็ กลับไปภาวนาก็ได้ อย่างนี้เป็นประจำ พอตกเย็นเริ่มมืดท่านก็มารวมกัน เอาเทปเปิด แล้วนั่งภาวนาฟัง อย่างน้อยเทปจบหนึ่งกัณฑ์เสียก่อน แล้วองค์ไหนอยากจะลุกไป ภาวนาเองก็ไป ผู้ไม่อยากจะลุกจะนั่งต่อไปก็ได้ หรือภาวนาต่อไปไม่เปิดเทปก็ได้

เราส่งเสริมสำหรับผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราพูดจริงๆ เราส่งเสริม คิดดูอย่างวัด ถ้ำภู่วังนี้ บางทีถึง ๔ องค์ก็มี เราบอกมาเท่าไร เอา มา เราบอกไว้แล้วนั้น มาเท่าไร เราก็รับเลี้ยงทั้งนั้น ถ้าสู้ไม่ไหวเราก็จะบอกว่าสู้ไม่ไหวว่างั้นเลย นี่ยังไม่ปรากฏว่าสู้ไม่ไหว ไปที่ไรตามพระมีเท่าไร เดือนหนึ่งๆ ไปทุกเดือนนะ ก่อนจะมานี้ก็วันที่ ๒๗ หรือไงไป แล้ว ไปแต่ละครั้งรถพาดถึง ๔ คันเต็มเอี้ยดๆ กองพะเนินเทินทึกเท่าภูเขาทั้งลูก รถหก ล้อก็มี สี่ล้อก็มี บองขึ้นเต็มรถๆ เลย ของกำหนดให้พอและเผื่อไว้เสมอ คือพระที่อยู่ ตามแถวนั้นก็ มี แห่งละสององค์บ้างสามองค์บ้าง ท่านมาอยู่แถวนั้น ท่านก็มาอาศัยนี้ แหละ เวลาจำเป็นท่านให้ตาปะขาวบ้างให้เณรบ้างมาเอาไป รถมาลำบากมาไม่ได้ ท่าน ก็มาเอาไป

เราเอาไปไว้จุดศูนย์กลาง เผื่อไว้เสมอ เผื่อวัดนั้นวัดนี้ที่ท่านมาอยู่ภาวนาตาม แถวนั้น พระเหล่านี้แหละเป็นพระผู้จะทรงมรรคทรงผล เราจึงส่งเสริม ถึงไหนถึงกัน แหละเรา ถ้าตั้งใจปฏิบัติจริงๆ แล้วเอา ถึงไหนถึงกันเลย อย่างวัดภู่วังนี้ เอ้า มาเท่าไร มาเราจะรับเลี้ยง หากว่าเราสู้ไม่ไหวจริงๆ เราจะบอกว่าไม่ไหว ก็ไม่เคยได้ยินว่าสู้ไม่ ไหว ไปถามที่ไร เป็นยังงืออาหารที่ส่งมาพอไหม โอ๊ย พอ เหลือเฟือ ก็เราส่งเผื่อแล้วนี้ แถวนั้นให้มาเอาที่นี้ๆ เราบอกแล้วว่าเราไปส่งไม่ได้ ซอกแซกซิกแซ็ก เราจะมาส่งจุด เดียวนี้เท่านั้น แล้วท่านผู้ใดขาดเงินก็ให้มาเอาตามนี้

ท่านอุทัยท่านก็เปิดโอกาสไว้ วัดแถวนี้แห่งละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง อยู่ใน เขาณะ อยู่ในภูเขา อยู่ตามหินอะไรภาวนาดีๆ ท่านอยู่ เวลาท่านจำเป็นท่านก็มาติดต่อ ขอจากนี้ไป เราไปไว้เป็นจุดศูนย์กลาง ไปเที่ยวละสี่คันรถ หกล้อก็มี สี่ล้อก็มี จะบองให้ เต็มทุกคัน ทุกอย่างเราจะเผื่อไว้เสมอ สำหรับวัดนี้กะว่าขนาดนี้ แล้วเผื่อไว้เพื่อวัดนั้น วัดนี้เป็นประจำ นี้ก็ได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว ประจำทุกเดือนให้ไม่ขาด เราพยายามส่งเสริม พระผู้ปฏิบัติดี ท่านเหล่านี้แหละจะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล และให้ความสงบรมเย็นแก่ ชาติบ้านเมืองของเรา เพราะท่านเป็นธรรม ความเป็นธรรมอยู่คนเดียวก็เป็น ไป เกี่ยวข้องกับใครเป็นธรรมไปหมด

ความสกปรกไปที่ไหนละเอะเทอะ อยู่คนเดียวก็มอมแมมอยู่กับมูตรกับคุณนั้นแหละ กระจายออกไปที่ไหนก็มูตรคุณแตกกระจายออกไปเหม็นคุ้งไปหมด นั้นความสกปรกของผู้ทำชั่ว พระทำชั่ว เป็นอย่างนั้น ถ้าพระทำดีคนทำดีหอมหวานอยู่ภายในตัวเอง อยู่คนเดียวก็ผาสุกร่มเย็นสบาย ออกไปที่ไหนเกี่ยวข้องกับประชาชนญาติโยมเป็นมงคลไปหมด มันต่างกันนะ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องส่งเสริมพระให้ไปอยู่อย่างนั้น ผู้ที่อยู่ในที่เช่นนั้นส่งเสริมอาหาร เช่นอย่างวัดภูววันนี้ไม่ให้ขาดเลย เป็นประจำทุกเดือนๆ มาได้ ๒๐ กว่าปี ไม่ให้บกพร่องขาดเขิน หากว่าเรามีเวลาว่างเราก็ไป ถ้าเราไปก็เป็นอาหารเสริมไป คือเราไปนี้ไม่ต่ำกว่าสองคันรถแหละ เต็มเอี้ยดเหมือนกันเราไปอันนี้แล้วแต่เราจะไปเมื่อไร มีโอกาสเราก็ไป ถ้าไม่มีโอกาสของก็เหลือเพื่ออยู่แล้ว จากนั้นก็ไปวัดนั้นวัดนี้

การเสียสละนี้เราพูดได้เต็มปากเลย เราเสียสละเพื่อโลกล้วนๆ เราไม่มีอะไรที่จะมาติดพันกับมัน เราสละเพื่อโลกล้วนๆ ดิ้นดีที่อยู่ตลอดเวลา ไปมาอย่างนี้ก็เหมือนกัน แทนที่จะเป็นเรื่องของเราไม่มีนะ เราเพื่อโลกเท่านั้น ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเราก็เพื่อโลกไม่ได้เพื่อเรา เพื่อเราก็ธาตุขันธ์ของเรา ก็เพียงอาศัยบิณฑบาตไปวันหนึ่งก็พอ นอกจากนั้นเพื่อโลกทั้งหมด ได้มามากน้อยดังพี่น้องทั้งหลายทราบ ออกหมดเลย เราไม่มีคำว่าเก็บ ออกตลอดๆ เราช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยนี้เสียในชาติที่เรามีชีวิตอยู่นี้ เราตายแล้วช่วยอย่างนี้ก็ไม่มีความหมาย เวลาชีวิตอยู่มีเท่าไรทุ่มหมด

อย่างในวัดป่าบ้านตาดไม่มีการสั่งสม มีเท่าไรออกหมดๆ เลยตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่สร้างวัดป่าบ้านตาดมาไม่เคยมีการสั่งสม มีมากมีน้อยเฉลี่ยออกไป ถ้าเป็นความจำเป็นทางฆราวาสเราก็เจียดไปช่วยทางฆราวาส ถ้าจำเป็นทางพระเราก็ส่งไปทางพระออกตามนี้เลย พระที่ท่านตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านจะตัดดวงเอามรรคผลนิพพานอยู่เงียบๆ นะ ท่านที่เป็นเศรษฐีธรรมมักจะอยู่เงียบๆ อย่างนั้น อยู่ที่ไหนเงียบๆ แต่ธรรมกังวานอยู่ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมอนุโมทนาสาธุการท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านไม่ได้อยู่ตามนี้ก็ตาม พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมอนุโมทนาสาธุการห้อมล้อมท่านอยู่ตลอดเวลาในป่าในเขา

อันนี้คือตาธรรมของพระพุทธเจ้า ตาธรรมของสาวกที่ท่านเกี่ยวข้องกัน พวกตาบอดเรานี้ก็เห็นแต่ข้าวต้มขนม เห็นแต่สุรายาเมา พวกตาเรา ตาท่านท่านเห็นอรรถเห็นธรรมกันทั้งนั้น เสาะแสวงหาอรรถหาธรรม ตาท่านกับตาเราผิดกัน ใจท่านกับใจเราผิดกัน คิดที่จะไปข้างหน้า ความเป็นไปข้างหน้าจึงต่างกัน ผู้ที่สั่งสมแต่ความดีงาม ไปที่ไหนมีแต่ความดีงาม สมมักสมหมายตลอดไป เพราะตนได้สร้างแต่ความดีงามเอาไว้ สมมักสมหมายไว้ ทีนี้เวลาผ่านไปจากอัตภาพนี้ อัตภาพนี้ก็คือใจดวงนี้เป็นผู้สร้างไว้

แล้วเสวยผลของตน ความดีก็เสวยผลของความดี ถ้าความชั่วก็เสวยทุกข์ ท่านจึงสอนให้ละชั่วทำดี ไม่ไปไหนสองอย่างนี้

กฤษณา วา ปาปกัม วา ตสฺส ทายาทอ ภวิสฺสามิ การสร้างความชั่วหรือความดี จะหนุนขึ้นมา เรานั้นและจะเป็นผู้รับผลของกรรมทั้งสองประเภทนี้ ไม่มีผู้อื่นใดที่จะมารับแทนได้เลย เราจึงต้องได้คัดเลือกสิ่งที่ทำลงไป สิ่งที่ทำลงไปนั้นมันเป็นภัยแล้วก็กลับมาเป็นภัยต่อเรา สิ่งที่ทำลงไปเป็นคุณก็กลับมาเป็นคุณต่อเรา ไปที่ไหนสะดวกราบรื่นดีงาม เป็นอย่างนั้นตลอด พอพูดอย่างนี้เราก็ยกตัวอย่างเช่น ในครั้งพุทธกาล พระสีวลีไปที่ไหน เทวบุตรเทวดาไม่มาอยู่นี่นะ ไปที่ไหนเคลื่อนอยู่ด้วยศรัทธาญาติโยม มนุษย์มนา เทวดาอินทร์พรหม นิรมิตตนลงมาทำบุญให้ท่าน ท้าวสักกเทวราชก็มาทำบุญให้ท่านกับท่านพระสีวลี

พระสีวลีนี้เลิศในทางมือติเรกลามาก ในลูกศิษย์พระตถาคตครั้งพุทธกาล พระสีวลีนี้เป็นผู้มือติเรกลามากที่สุดในบรรดาสาวกทั้งหลาย ยกพระสีวลีเป็นที่หนึ่ง ท่านไปที่ไหนๆ เคลื่อนไปด้วยวัตถุไทยทาน เพราะอะไร เวลาย้อนหลังถึงอดีตชาติของท่าน ท่านเป็นนักเสวยสละ นั้นอย่างนี้ละ นี่ละผลสร้างมา สร้างมาสนองท่านวาระสุดท้ายคือคราวนั้นท่านตายแล้วท่านก็นิพพานไปเลย ท่านจะไม่กลับมาเกิดอีก เหมือนกับว่า กอบุญทั้งหลายที่ท่านสร้างมามากน้อย มาสนองท่านให้เห็นประจักษ์ต่อตาต่อตาทั้งประชาชนและองค์ท่านเอง ไปที่ไหนเคลื่อนไปหมดพระสีวลี นี่ก็มาตามสายบุญ ท่านไปไหนเป็นอย่างนั้น

ทั้งๆ ที่อดอยากขาดแคลน ถ้าท่านไปไหนแล้วเคลื่อนไปหมด นี่เพราะอำนาจแห่งบุญของท่าน ในครั้งพุทธกาลก็มีพระสีวลี ไปที่ไหนเคลื่อนไปด้วยวัตถุไทยทาน ผู้ที่อดอยากขาดแคลนก็เอาอีกแกละ ก็เห็นชัดๆ ผู้อดอยากขาดแคลน นี่ก็มีในประวัติเหมือนกัน เราได้ดูประวัติทั้งสองเลย ประวัติองค์ที่อดอยากขาดแคลนมากๆ จนเป็นประวัติขึ้นมาเหมือนกับพระสีวลี พระสีวลีท่านเด่นทางอติเรกลามาก จนเป็นประวัติขึ้นมา พระองค์นี้ก็เป็นผู้ทุกข์ผู้ยากลำบากลำบากจนเข็ญใจ ตั้งแต่วันบวชมาฉันจังหันไม่เคยอิ่มเลย โผแผมายังใจถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่รู้ณะ แล้วเข้าไปบวชในพุทธศาสนา เวลาไปบิณฑบาต พระองค์นี้บิณฑบาตฉันจังหันไม่เคยอิ่ม ตั้งแต่วันบวชมาท่านบอกไม่เคยฉันจังหันอิ่มเลย

เวลาถาม ไม่มีคนถวายอาหารท่านหรือ พระเณรทั้งหลายในวัดไม่เหลียวแลท่านหรือ ท่านก็บอกเหลียวแล ท่านใส่บาตรให้เต็ม ครั้นฉันไปๆ ไม่ทราบหายไปไหนทางนี้ยังไม่อิ่มอาหารในบาตรหมดแล้วๆ ทุกวัน จนเสียงความจนของท่านร่ำลือไปถึงพระพุทธรเจ้า พระสารีบุตร โมคคัลลาน์ พระสารีบุตร โมคคัลลาน์จึงได้มา ตั้งหน้ามา

เลย เตรียมอาหารไทยทานมาอย่างเต็มเหนี่ยวเลย วันนี้จะไปถวายอาหารบิณฑบาตพระ
ทุกตะเข็ญใจองค์นี้ ให้ท่านได้ฉันจังหันอิมวันนี้ให้เห็นต่อหน้าต่อตา ท่านก็มาเลย พระ
สารีบุตร โมคคัลลาน์ อัครสาวกข้างซ้ายข้างขวา

พอมมาแล้ว โหนได้ทราบที่ท่านตั้งแต่ท่านบวชมาท่านฉันจังหันไม่เคยอิมใช้ไหม
ใช้ ท่านว่า เพราะเหตุไร ไม่มีใครใส่บาตรให้ท่านหรือถึงฉันจังหันไม่อิม มี เรื่องใส่
บาตรมี ไม่ได้ดำเนินติเตียนศรัทธาทั้งหลายที่ให้ทั้งฝ่ายฆราวาสทั้งฝ่ายพระ ใครก็เห็นใจ
ว่าฉันจังหันไม่อิมๆ ใครก็มาสงเคราะห์ สงเคราะห์เท่าไรก็เหมือนหลงในทะเลหลวง
ไม่ได้เข้ามาในพุงนี้ ฉันไม่อิมเลยทั้งที่ของเต็มบาตร นีดูซิ นี่ละอำนาจของกรรม ใคร
อย่าไปคาดนะ คาดกรรมว่าจะไปไปตามคาดอย่างนั้นอย่างนี้ไม่เป็น กรรมดีกรรมชั่ว
เหนือทุกอย่าง ท่านจึงบอกว่า นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอำนาจใดที่จะเหนืออำนาจแห่ง
กรรมดีกรรมชื่อนี้ไปได้ นั่นฟังซิ อันนี้มีอำนาจมาก

ที่นี้เวลามากก็มาถามท่านทราบชัดเจนแล้ว พระสารีบุตรจัดเองทีเดียว อาหารใส่
บาตรให้เต็มเอี้ยด เอาที่ฉัน พระสารีบุตรนั่งเฝ้าอยู่นั้นเลยนะ เอา ท่านฉันให้อิมวันนี้
มันจะเป็นยังไง แต่พระสารีบุตรท่านจับขอบปากบาตรไว้ละ ถ้าปล่อยขอบปากบาตร
เมื่อไรอาหารในนั้นจะหมด ต้องจับขอบปากบาตรไว้ให้พระองค์นั้นท่านฉัน ฉันเสียอิม
เต็มเหนี่ยว ตั้งแต่บวชมาฉันจังหันอิมวันเดียนั้นแหละ พอฉันจังหันอิมแล้วเลยตายใน
วันนั้น แสดงว่าอิมมากไปทำ ท้องแตก แต่ท่านไม่ได้บอกไว้ในประวัติว่าท้องแตก บอก
แต่ท่านอิมแล้วท่านตายในวันนั้นเลย อิมวันนั้นก็ตายพอดี นี้ผู้จกก็จนอย่างนี้

ได้ทราบประวัติว่าพระองค์นี้ตระหนี่ถี่เหนียวมาก นั้นเห็นไหมละ แม้ที่สุดพวก
ข้าวสุกข้าวสารมันตกเรียเสี่ยหายลงไปนี้ พวกมดพวกแมงอะไรมาขนไปกิน ก็ไปขุดเอา
ในรูเขา เอาข้าวสารข้าวเปลือกที่มดทั้งหลายขนลงไปในรู เขาเอาไปเลี้ยงกันในรู สูเอา
ไปทำไมนี่ของกุนีนะ ไปขุดของเขาเอามา มันนำโมโหใช้ไหม ถ้าเราเป็นมดเป็นปลวก
เราจะไล่กัดให้มันหลงทิศไปเลยพระองค์นี้ ไม่ต้องมาให้ทนทุกข์ทรมานฉันอาหารไม่อิม
ให้คนทั่วโลกได้รู้ได้เห็นกัน เราจะตามฆ่ามัน ถ้าหลงตาบัวเป็นมดนะ

นี่ความตระหนี่ถี่เหนียว เอารัดเอาเปรียบที่สุด แล้วโผแผ่ยังงี้ได้มาบวชเป็นพระ
เวลาบวชเป็นพระบิณฑบาต ทุกอย่างที่พระทั้งหลายท่านทำให้พระองค์นี้ละ เอา
บิณฑบาต ถ้าไปธรรมดาตามลำดับพรหมามันไม่ได้ ให้ออกหน้าเป็นหัวหน้าไป ก็มาดล
บันดาลให้เขาไม่เห็นเสีย เขาก็มาเห็นองค์นี้ ต่อไปก็ใส่ องค์นั้นก็บาตรเปล่ากลับมา เอา
ขยับมานี่เปลี่ยนนี้ มาถึงนี้เขาก็ไม่เห็นเสีย บาตรเปล่ากลับมา ฟาดไปสุดท้ายข้าวหมด
บาตรเปล่ากลับมา

นี่อำนาจแห่งกรรมมันบอกชัด ๆ นี่คือผู้ตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนคับแคบตีบตัน ภาพชาติต่าง ๆ ดังที่ว่า นี่ก็เห็นชัดเจน ไปที่ไหนหาความอึดหนาสำราญไม่มีพระองค์นี้ ที่นี้พระสิวลีเป็นยังไง ไปที่ไหนหาความบกพร่องไม่มี ถึงขนาดที่พระพุทธเจ้ายกขึ้น ชมเชย ไปเยี่ยมพระเรวัตตะที่อยู่ในป่า พระเรวัตตะท่านเป็นน้องชายของพระสารีบุตร เป็นพระอรหันต์ด้วย ท่านชอบอยู่ในป่าและอยู่ในป่าเป็นประจำ อยู่ ๆ พระพุทธเจ้า รับสั่งพระอานนท์ว่า “วันนี้เราจะไปเยี่ยมพระเรวัตตะในป่า” “โอย จะไปยังไงป่านี้มัน อุดอยากขาดแคลนมากนะพระเจ้าข้า ไปที่ลำบากลำบากมาก” “โอย จะไปยากอะไร” นั่นเห็นไหมเวลาท่านจะยกสาวกขึ้นนะ ใครจะเลิศยิ่งกว่าศาสดาละ ท่านไม่เอาศาสดา ท่านยกสาวกท่านขึ้น “มันจะยากอะไรเราเอาพระสิวลีไป มีก็ท้องเต็มหมด ไป”

ไปก็พระสิวลีเป็นอย่างนั้นจริงๆ เคลื่อนไปหมด ไม่มีอดอยากขาดแคลน นี่ละ อำนาจของการให้ทาน ไปไหนมันหากเป็นในตัวเองนั่นละ ไม่อดอยากขาดแคลน เบิก กว้าง ๆ คนที่มีจิตใจกว้างขวางสละทำบุญให้ทาน ไม่ได้เลือกนะ ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล ชาติชั้นวรรณะใด ให้ทานไปเป็นทานเป็นกุศล เสริมบารมีของตนให้กว้างขวางเบิกบาน ออกไปโดยลำดับเช่นเดียวกันหมด ไม่ว่าจะให้ทานแก่บุคคลหรือสัตว์ประเภทใดก็ตาม บุญเป็นบุญมาตลอด เวลาได้ผลที่ตามสนองนี้ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน นี่ละ อำนาจแห่งการตระหนี่ถี่เหนียวกับอำนาจแห่งความเสียสละต่างกันอย่างไร

ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอานะ พระพุทธเจ้าแล้วพูดไม่มีสอง หนึ่งไม่มีสอง คือ สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ไม่มีที่คัดค้านต้านทานได้เลย ถูกต้องคือธรรมของ พระพุทธเจ้านั้นแหละ ให้พากันนำไปปฏิบัติ เราอยากจะพ้นจากทุกข์ภัยทุกอย่าง ตั้งแต่เล็กน้อยถึงใหญ่ ให้พ้นไปโดยสิ้นเชิง ต้องอาศัยคำสอนของพระพุทธเจ้า เดินตาม ทางของพระพุทธเจ้า ทุกข์ก็ทุกข์เถอะ ทุกข์ตามธรรมของพระพุทธเจ้านี้ทุกข์เพื่อความ สุขนะ ถ้าทุกข์เพื่อกิเลสนี้ทุกข์เท่าไรเป็นมหันตทุกข์

ท่านว่า ทุกขสุสานนุตร์ สุขี ทุกข์เกิดในลำดับแห่งสุข คือต้องทุกข์เสียก่อนที่จะ ได้รับความสุขความเจริญขึ้นมา เช่นพระพุทธเจ้าสละสามหนทุกข์ แต่ผลปรากฏขึ้นมา เป็นศาสดาเอก แต่ สุขสุสานนุตร์ ทุกข์ สุขเกิดในลำดับแห่งทุกข์ คนหาตั้งแต่ความ สะดวกสบายในเบื้องต้น ไม่อยากประกอบหน้าที่การงานอะไรเลย เอาความ สะดวกสบายในเบื้องต้นก็เป็นทุกข์ในเบื้องหลัง คนคนนี้เป็นทุกข์

ใครอย่าไปสนุกก่อนห้ามนะ หรือเอาสุขก่อนทั้ง ๆ ที่ไม่ประกอบผลอะไรที่จะให้ เป็นความสุขเลยไม่ได้นะ ต้องพยายามอดสำหรับชวนชวยทุกคน ๆ ทางธาตุทางชั้นนี้ก็ เสาะแสวงหาอย่างนี้ละ ธาตุชั้นนี้เป็นความจำเป็นที่เราจะดูแลรักษาจนกระทั่งถึงวันตาย ด้วยกันนั้นแหละ มันถึงจะยุติลงได้เรื่องกังวลกับธาตุชั้นนี้ เอาทางด้านจิตใจ อาหาร

ทางด้านจิตใจคือธรรมคือบุญคือกุศล อันนี้ยิ่งขาดมากนะ เสียหายมากทีเดียว อะไรๆ จะกองเท่าภูเขาก็ตามจิตใจขาดอรรถขาดธรรม ขาดคุณงามความดีเสียอย่างเดียวยังไม่ได้เลย ต่อหน้าต่อตาสมบัติทั้งหลายที่เจ้าของเคยครองอยู่แต่ก่อนกองเท่าภูเขานี้แหละ ไม่ได้ติดตามผู้นั้นได้เลย แต่บุญกุศลนี้เท่านั้นเป็นผู้ติดตาม

บุญกุศลเข้าสู่ใจไปเลย ไม่ต้องห่วงสมบัติเงินทองมากน้อยไม่ต้องห่วง บุญกุศลบรรจุไว้ที่หัวใจ ทางธาตุทางชั้นธัมมสมบัติเงินทองก็มีเต็ม อยู่ในโลกนี้ก็เย็น ไปข้างหน้าเราสร้างคุณงามความดีไว้ประจำจิตใจของเรา ใจของเราก็เต็มด้วยอรรถด้วยธรรม ด้วยบุญกุศล ไปข้างหน้าก็เป็นสุคติ ท่านว่าอิธ นนุทติ อยู่ในโลกนี้ก็รื่นเรริงบันเทิงไม่จนตรอกจนมุม เป็จ นนุทติ ละโลกนี้ไปแล้วก็รื่นเรริงบันเทิง จนกระทั่งถึงแดนสวรรค์นิพพาน พระพุทธเจ้าสอนไว้ ถ้ากิเลสสอนมันไม่สอนอย่างนี้นะ มันจะปิด

การทำบุญให้ทานนี้เป็นการสร้างขากสร้างหนาม สร้างฟันสร้างไฟ สร้างความเสนียดจัญไรใส่ตัวเอง การไปกินเหล้าเมาสุรา มีผู้หญิงมีผู้ชายสี่นิ้วห้านิ้วยังเป็นของดี นี่คือกิเลสจะพาคนให้จม จำเอานะ พระพุทธเจ้าว่า อပ္ปิจจตา ให้มีความมักน้อยมักน้อยอะไร ในโลกนี้เราก็กัดด้วยกันทุกคนๆ มามากน้อยอะไร มักน้อยให้ผิวเดียวเมียเดียว ส่วนอื่นเอาหาเถอะหาไป แต่เรื่องผิวเมียนี่หัวใจของผู้หญิงกับผู้ชายเท่ากัน มีน้ำหนักร่วมกัน มีคุณค่าเท่ากัน ใจหญิงใจชายมีความรักความสงวนผิวเมียของตนด้วยกัน ให้รักษาดวงใจดวงนี้ให้ดี ถ้ารักษานี้แล้วไปที่ไหนท่านทั้งหลายจะเย็น เอาเงินกองเท่าภูเขาเข้าสู่สามภรรยาที่มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันนี้ไม่ได้ เอาละพอ

ธรรมลีได้ทองคำ ๑๓ บาท ๒๕ สตางค์ เงินสดได้ ๒๖๖,๔๕๐ บาท เช็ค ๒๒,๐๐๐ บาท ตัวแลกเงินไปรษณีย์ ๔,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๙๒,๔๕๐ บาท เงินหยวน ๗๕๗ หยวน ไหนล่ะเงินอยู่ไหน ธรรมลีมาโกหกเราไม่ได้นะนี่ นี่เหอ เอายอมรับ พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz